

Αηδόνη Στο Κλουβί - Ναπολέων Λαπαθιώτης

Έχω έν' αηδόνη στο κλουβί,
Κι απ' τον καημό του λιώνει·
έχω έν' αηδόνη στο κλουβί,
και μοίρεται, τ' αηδόνη.

Μου λέει για τις αμυγδαλιές
που ανθίζουν άσπρο χιόνι,
μου λέει για τις τριανταφυλλιές –
και μοίρεται, τ' αηδόνη...

Και παραδέρνει ανώφελα,
και τα φτερά του απλώνει,
κάθε που φεύγουν τα πουλιά,
κι αναρριγούν οι κλώνοι...

Διαβατάρικο τρυγόνι - Γεώργιος Δροσίνης

Στ' αυγουσιάτικα περάσματα
διαβατάρικο τρυγόνι
κυνηγού ματιά σημάδεψε
και το πληγώνει.

Η πληγή αλαφρή γιατρεύτηκε –
κι απ' τα δάση κι απ' τη χλόη
σε ένα κλουβί στενό το σφάλησαν,
σ' ένα κατώι.

Καπηλειού στολίδι εγίνηκε.
Στη ζωή τη σκλαβωμένη
το χειμώνα όλο ονειρεύεται
κι όλο προσμένει.

Κι άνθισαν τα δέντρα, κι έλιωσαν
στις βουνοκορφές τα χιόνια·
του Απρίλη πάλι επέρασαν
τ' άλλα τρυγόνια...

Από πού του ήρθε το μήνυμα;
Σ' ενός καπηλειού τα βάθη
τ' απριλιάτικα περάσματα
πώς τα' χει μάθει;

Και μεμιάς ξυπνά από τ' όνειρο
και τινάζει τα φτερά του·
και ξεψύχησε ματώνοντας
τα σίδερά του.

Τι θα ειπή σκλαβιά - Παύλος Μιρβάνας

- Φλώρια, καρδερίνες, φλώριαααα!
- Πόσο τις δίνεις, βρε παιδί, τις καρδερίνες;
- Εξήντα γρόσια, μπάρμπα. Εξήντα γρόσια, και μ' εγγύηση. Πάρε, αφέντη, να σ' εξυπνά το πρωϊ.
- Δεν κάνει πενήντα γρόσια;
- Αν θέλεις να πάρεις τη βραχνιασμένη...

- Βραχνιασμένη, ξεβραχνιασμένη δεν με πειράζει. Δώσε μου μία.

Ο μεσόκοπος άνθρωπος έβγαλε το κομπόδεμα από το ζωνάρι του, έδωσε πενήντα γρόσια στο παιδί και επήρε στα χέρια του την καρδερίνα.

Την εκράτησε λιγάκι ελαφρά στα δάκτυλά του, την εκάϊδευσε πονετικά και την εκοίταξε καλά καλά, φέρνοντας το ανήσυχο κεφαλάκι της μπροστά στα μάτια του, ωσάν να ήθελε να της ειπή μυστικά κάποιο γλυκό λόγο. Ύστερα, τινάζοντάς την ελεύθερη επάνω στην παλάμη του, την άφησε να πετάξει, κάμνοντας τάχα πως του είχε ξεφύγει από τα χέρια του:

- Βρε, το αφιλότιμο το πετούμενο! το είδες εκεί!

Από μέσα του όμως εφαινόταν καταχαρούμενος ο παράξενος εκείνος άνθρωπος. Θα ημπορούσε να ορκισθή κανείς, πως αυτό, που έγινε, δεν ήτο καθόλου τυχαίο. Ο ξένος, χωρίς άλλο, είχε αγοράσει το πουλί, για να του χαρίσει την ελευθερία του. Αν προσπαθούσε να κρύψει το σκοπό του, το έκαμνε ίσως από ευγένεια. Και θα ημπορούσε να ορκισθή κανείς ακόμη, πως έτσι ήτο το πράγμα, αν τον έβλεπε με τι λαχτάρα ακολουθούσε το φτερούγισμα της καρδερίνας στον ελεύθερο αέρα. Ένα φτερούγισμα τρελλό με μουδιασμένα φτερά, που την έφερε στο κατάρτι ενός καϊκιού, σαστισμένη ακόμη από την εξαφνική χαρά της.

- Βρε, το αφιλότιμο το πετούμενο, πώς μου εξέφυγε!

Από μέσα του όμως έλεγε χωρίς άλλο ο γεροντάκος:

- Κάνε τη δουλειά σου, πουλάκι μου, και μη σε μέλη.

Δύο μορτάκια, που έκαμναν το βαρκάρη εκεί δίπλα, επήδησαν αμέσως μέσα στο καϊκι.

- Να το, να το, επάνω στο πανί ακούμπησε, είπε το ένα.

- Πέτα το σακκάκι σου, να το ρίξεις κάτω. Δεν βλέπεις, πως είναι μουδιασμένο; απήντησε το άλλο.

Ο ελευθερωτής δεν ημπούρεσε να κρυφθή πια. Όρμησεν άγριος στην άκρη του μώλου και εφώναξε, κουνώντας το μπαστούνι κατά το καϊκι:

- Κάτω, παλιόπαιδα! Δικό σας είναι το πουλί; Εγώ το αγόρασα, εγώ ηθέλησα και το άφησα. Ορίστε μας! Κάτω γρήγορα γιατί θα σας σπάσω τα παγίδια σας.

Και μόνον όταν είδε το πουλί να τινάζη τις φτερουγίτσες του και να σχίξη χαρούμενο τον αέρα, μονάχα τότε επήρε το δρόμο του, μουρμουρίζοντας:

- Μα βέβαια, μέσα στην ελευθερία εγεννήθηκαν· που να ηξεύρουν τι θα ειπή σκλαβιά!

Από το «ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ» Γ. ΜΕΓΑ, Κ. ΡΩΜΑΙΟΥ Σ. ΔΟΥΦΕΙΗ, Θ. ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ, ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙ 1959